

מוסיקה

לספר על מדת הדימוקרטיה השוררת אצלנו, כשמדובר בקבלות פנים בבתים מסוימים הנערכות לאמן מן החוץ בהשגחה לאמן מקומי.

להלן מגלים בבין וורונסקי כי אחוז המתעניינים במוסיקה הדישה בישראל היא גבוהה ביותר. אמנם אין הם מס' בירים משום מה אין מנגנים כמעט אצ' לנו מוסיקה מודרנית (מלבד הרדיו) וכן מדוע הם עצמם לא הרבו כלל ביצירות בנות דורנו. ועל הקיבוצים אומרים הפ' סנתרנים כי כאן נתקלו בתופעה מעי' ינת מאד: הקיבוצים (בכל אחד מהם תמצא פסנתר מצוי' ומכוון) אינם דור' שים מוסיקה חונם, אלא משלמים הם לאמנים (בקיבוצים אוכלים גם המאה ובשר).

וויאן ריבקינד
הבעל הוא כוש'

אהבתם של הבאים מן החוץ היא בדרך כלל מובנת. עד כה לא נעשה להם עוול. הנה למשל וויאן ריבקינד. אשתו של דיקסן, או הנה, למשל מבקרת עתה בארץ הפסנתרנית ריי לב, המנגנת עם התזמורת הישראלית. ביום בו הגי' עה ריי לב לארץ הוצע לה לנגן עם התזמורת. תהיה פסנתרנית טובה כא' שר תהיה, תהיה ריי לב הורוביץ שני (והיא איננה) — מתן אפשרות לנגן עם התזמורת תוך 24 שעות (בלו ספק יעילות אדמיניסטרטיבית מצדו של המוסד) אומר משהו בעוד פסנתרנים מקומיים אינם זוכים לכך במשך שנים. זכור מכתבה הגלוי של פנינה זלצמן בנידון זה לפני כמה שבועות). אותה אלה גולדשטיין שוכתה לתשומת לב כזאת בבית הנשיא כשלא היתה בו, לאן נעלמו עקבותיה בזמן האחרון? כמה פעמים הפועו בשלש השנים האחרונות הפסנתרנים שלנו בודשטיין ארבר, רוזיאקוב, אינגווייכרט, יא' רצקי? לאן נעלם הילי ואגמן? היכן הזמרות שוקן וזנדרג? היכן המנצחים טאובה ווינגר? ומה בדבר המוסיקאים הצעירים שלנו? מה הפלא שהכל מחס' שים דרך לחוץ לארץ?

בסך הכל קורים כאן דברים מאל' פים מאד. מנצח אחד הוא בעצמו פסנ' תרן ועל כן אינו, לפי טבע הדברים, זקוק לסוליסטים זולתו. מנצח אחר ממליץ על פסנתרנית מיוחדת, שבאה בעקבותיו מחוץ לארץ. יש אמנים הזור' כים לנגן אצלנו משום שהיו פעילים במגביות ציוניות באירופה או אמריקה (מי מבין המוסיקאים שלנו לא היה מס' כים לשליחות כזאת שתביא בעקבותיה הצלחה בדרום האמנותית? ולרוע מי' לנו גופלים באיכותם מאמני המקום. התזמורת מצדה דואגת לקופה (השם המפוצץ 'חוף לארץ' הוא ערובה), אכן, אין עודף של סובסידים, אך יש לעומת זה עודף של מוסיקאים, שכל אסונם היא העובדה שהם תושבי הארץ.

אנחנו נורא מוסיקלים

וגם דימוקרטיים. כך מספרים עלי' נו כל מיני אישים, שביקרו בארצנו, והדבר מזכיר את התפארות ההורים בילדיהם המוכשרים. (ראה ספור הש' בוע, "העולם הזה" 644). מוסיקאי גדול כי יבקר בפראג, בלונדון, בבוא' פסט, או בפאריז, לא יראה צורך להשי' מי' "הודעה רשמית" על רמת התז' מורת דשם (שהן, כידוע, לא רעות כלל) ולא על הקהל.

אל תגידו כי אנחנו העם המוסי' קלי והתרבותי ביותר בעולם וכי תז' מורתנו ומסודותינו המוס' קלים הם המ' שובחים ביותר וכי אנו הדימוקרטיים ביותר, פשוט מפני שאין זה נכון. ואם כך מה הטעם לגישה זו, המזכירה פינוק ילדים רעים כרי לעודד אותם להבא. הדבר הגיע אצלנו לזרז זה, שכאשר מבקר אצלנו מוסיקאי גדול מחו'ל, מציגים לו הריפורטרים מיד את השאלה: "מה דעתך על הקהל שלנו? על התזמורת שלנו? על הר' מה שלנו? (והיא עונה בערך כך: "הרבה שמעתי עוד בחו'ל... אתם יוצאי דופן, נפלא") ואם משהו מעז לא להתלהב (כמו חפץ, למשל) רואים בו בוגד ומחפשים סיבה לדבריו, ל"אדישותו".

אחד הסיפורים המפורסמים המור' כצים כמעט על ידי כל מוסיקאי שבי' קר אצלנו הוא הסיפור עם הנהג. נר' סע לו הגאון הנידון במוני' (למשל משדה התעופה בלוד) והנה הנהג מת' חיל כאילו ככה, סתם, לשרוק לו קטע מתוך "אגמונט" לבטהובן, "מעני' ין מאד" — מעיר המוסיקאי האורח — "איפה שמעת את זה? האם אתה יור' דע מה אתה שורק?" ועל כך משיב לו הנהג בחיוך: "שאלה יפה אם אני יודע, הה... יש לי אוסף של 500 תקליטים בבית... ואני הולך לקונצ'ר' טים... ואני אוהב לשמוע את (לא פחות) "אמנות הפוגה" לבאך... ואני גם יודע מי אתה... הרי אתה המנצח המפורסם פלונגי" (ברור שידע, וכי אחרת היה מתחיל לשרוק בכלל ברגע זה?). הדבר הזה ממש מזועזע את האורח. היכן ראתם נהג כזה שאוהב את "אמנות הפוגה" של באך (הוא עצמו שונא אותה ומתפלא, כי עוד באקלים כזה, אוהב אדם היושב בחום ליד ההגה, את האקרובטיקה האקדמית הזאת של יוהן סבסטיאן...).

כבר מוזמן לא שמענו סיפור על נהג כזה, והנה שוב הזכירו לנו את מלכי התחבורה שלנו וזג הפסנתרנים בבין וורונסקי (במאמרם על ביקורם בישראל שהופיע ב"מיוסיקל אמריקה").

זוג הפסנתרנים המפורסמים ישבו להם פעם בבית וויצמן ברחובות, מס' פ' במאמר, כאשר לפתע נכנס לחדר... מי אתם חושבים פלש לחדר? הנהג של הנשיא. ומה אתם סבורים היה בפיו? "פתחו מהר את הרדיו! אלה גולדשטיין מנגנת את הקונצ'רטו בוד' מגזר לבטהובן" (פלא, ששכת להוסיף את מספר האופוס). ובלי רגע של היסוס, מספרים הפסנתרנים, פתחה אשת הנשיא את הרדיו. והאורחים המפורסמים מתפעלים ממדת הדימו' קרטיה: נהג, נשיא, פסנתרנית מקומית — צווח אחת. אמנם אין הם יודעים כי עד כה עוד לא הוזמן גם אמן מקר' מי אחד לבית הנשיא, העומד בדרך כלל פתוח לפני אמנים מן החוץ.

"אין בישראל עודף של מבצעים" קובע הוג. לצערינו עלינו לתקן אותם. תכן, כי אין מרגישים את העודף אצ' לנו ביחס לאמנים מן החוץ, אך האמנים במקום יספרו לבבין וורונסקי ו"למיר' סיקל אמריקה" כמה הם מיותרים לתז' מורת הפילהרמונית ולגורמים אחרים, העלולים לעזור להם; הם גם יכולים

לראשונה בישראל

החלה לפעול עתה בארץ אחת מהאדירות שבחברות הכסוח בארצות הברית ובעולם כולו, שנוסדה לפני כ 100 שנה, והיא: הום אינשורנס קומפני' מניו יורק.

★ THE HOME ★
Insurance Company

Home Office: 59 Maiden Lane, New York 8, N. Y.

חברה זו תופסת את המקום הראשון בענף בטוח הרכוש בארצות הברית. הנהג והרזרבות שלה מגיעים למעלה מ 80 מיליון דולר. כנציגה הראשי לישראל נחמנח י. מ. טוקסלי ומשרדיו בארץ שמחים להציע בזה לקהל את שירותה של החברה הנ'ל בענפי בטוח אש ובטוח ימי

י.מ.טוקסלי

המסדר הראשי:

תל-אביב, רחוב נחלת בנימין 52, טל. 4103/2893
סניף ירושלים: רחוב הציד, בנין "בצפת" סל. 4890
סניף חיפה: רחוב המרכים 47, טל. 4805
סוכנויות כשאר הקרים והמושבות

פרסום מלאי ריאל

טקסטיל ש מפו...

האמצעי לכביסה העדין ללא אלקלי לצמר, משי ואריגים רגישים

מכיל יעילות רבה.

חצי כפית נותנת קצף עבה ועשיר. נא לשמור על הוראות השמוש

ולהשתמש בו בחסכון.

המפיצים: חברת נורת בע"מ.

לישראל דרושים:

חומחים בכל הענפים של:--

הנדרסה:	מסחר:	לימודים כדליים:
אזרחית בנין,	הנהלת חשבונות,	תעודת בגרות,
אדריכלות,	פנקסנות,	עברית,
מדידות,	בקורת,	אנגלית,
מכונאות,	מוזירות,	ערבית,
חשמל רדיו,	קורספונדנציה,	צרפתית,
פלסטיקה,	בטוח,	כלכלה,
קומוניקציה,	בנקאות,	עתונאות,
טקסטיל וכי,	פרסום וכי,	מדע וכי.

גם אתה תוכל עכשיו להכשיר את עצמך למשרה טובה ובטוחה ע"י לימוד בשעות הפנאי שלך באמצעות שיטת הוראה במכתבים המיוחדת שלנו. לרשותך עומד מבחר של 750 קורסים שונים. שרותנו יעיל ומנוסה מאז 1927.

פנה או כתוב עבור תכנית חנם אל:

המכונים הבריטיים להנדסה ומדעי המחשב (מ.ח. הטע)

המנהל: א. ויסברוט

רחוב בן-יהודה 2, ת.ד. 1259, ירושלים.

שד' רוטשילד 15, תל-אביב, רח' הבנקים 5, חדר 3, חיפה.